

DECYZJA

18 października 2011 r.

Nr 835

m. Sankt-Petersburg

Oдноśnie równoważności środków sanitarnych, weterynaryjnych i fitosanitarnych i przeprowadzania oceny ryzyka

Komisja Unii Celnej postanowiła:

1. Strony powinny uznawać środki sanitarne, weterynaryjne i fitosanitarne innych państw, nawet w przypadku, jeśli takie środki różnią się od środków Unii Celnej i (lub) państw- członków Unii Celnej pod warunkiem, że państwo- eksporter:

- obiektywnie udowodni, że jego środki pozwalają osiągnąć odpowiedni poziom ochrony sanitarnej i (lub) weterynaryjnej Unii Celnej lub ochrony fitosanitarnej państwa-członka Unii Celnej;

- zapewnia w tym celu państwom- członkom Unii Celnej, na ich prośbę, dostęp do przeprowadzenia kontroli, badań, a także innych odpowiednich procedur.

2. Strony powinny prowadzić wspólne konsultacje z państwami- eksporterami w celu zawarcia umów dwustronnych i wielostronnych o uznaniu równoważności określonych środków sanitarnych, weterynaryjnych lub fitosanitarnych.

3. Prośba o przeprowadzenie takich konsultacji powinna być przesłana przez zainteresowane państwo- eksportera do upoważnionego organu Strony. Taka prośba powinna zawierać odpowiednie naukowo uzasadnione informacje w celu zapewnienia obiektywnego dowodu na to, że zastosowane przez państwo-eksportera, środki, o uznanie których prosi się, pozwalają osiągnąć odpowiedni poziom ochrony, określony przez Unię Celną lub Stronę. Dane informacje powinny zawierać, oprócz wymienionych, następujące:

- proponowany rodzaj porozumienia o uznaniu równoważności;

- opis produktu (produktów) państwa-eksportera, środka (środków) lub systemu nadzoru (kontroli) lub przeprowadzania inspekcji, w stosunku do których przesyłana jest prośba o uznanie równoważności;

- nazwa kompetentnego organu (organów) dla każdego produktu, środka lub systemu, odnośnie których przesyłana jest prośba o uznanie równoważności;

- wykaz produktów, środka (Śródków) lub systemu (systemów), których dotyczyć będzie porozumienie;

- odwołania do odpowiednich standardów międzynarodowych lub odpowiedniej oceny ryzyka;

- ocena tego, w jaki sposób środek (środki) lub system (systemy) państwa-eksportera osiągają odpowiedni poziom ochrony sanitarnej lub weterynaryjnej Unii Celnej lub ochrony fitosanitarnej Strony;

- informacje o tym, jak oceniany jest środek (środki) lub system (systemy), w jaki sposób środek stosowany jest w praktyce;

- informacje o możliwościach technicznych i możliwościach zastosowania proponowanych równoważnych środków.

Prośba, zawierająca niezbędne informacje, dostarczana jest w oficjalnym języku Strony do upoważnionego organu, której jest ona skierowana.

4. Na prośbę Strona powinna przedstawić państwu-eksporterowi wyjaśnienie odpowiedniego poziomu ochrony.

5. W przypadku, jeśli Strona posiada wątpliwości odnośnie prośby lub przedstawionych informacji, powinna ona poinformować o tym, możliwie jak najszybciej, upoważnione organy państwa-eksportera, które przesłało prośbę, a także wyjaśnić przyczyny jakich wątpliwości. Państwo-eksporter, które przesłało prośbę, powinno wyjaśnić takie wątpliwości drogą udzielenie kolejnych informacji, zmieniając zapytanie lub podejmując inne czynności, oznaczone przez Stronę.

6. Przy rozpatrywaniu prośby (zapytania) Strony powinny rozpatrzeć informacje, wymienione w punkcie 1, w celu określenia, czy środki pozwolą osiągnąć odpowiedni poziom ochrony.

7. W czasie rozpatrywania prośby (zapytania) mogą być wymagane dodatkowe informacje, których żądają upoważnione organy Strony. Takie informacje powinny być dostarczone przez państwo-eksportera, które przesłało prośbę.

8. Państwo-eksporter powinno na prośbę (zapytanie) udostępnić inspekcjom odpowiednie informacje i strony internetowe w celu ułatwienia rozpatrywania materiałów, a także zezwolić na inne formy kontroli, niezbędne do określenia równoważności.

9. Strony terminowo informują państwo-eksportera, które przesłało prośbę (zapytanie), o swej decyzji odnośnie uznania równoważności środków (środka) zgodnie z przesłaną prośbą i przedstawiają wyjaśnienia podjętej decyzji, zgodnie z którą środki nie mogły zostać uznane za równoważne.

10. Mogą zostać ustalone procedury audytu certyfikacji i monitoringu, które włączane są do planu lub porozumienia w stosunku do każdego środka uznanego za równoważny.

11. Ocena ryzyka rozumiana jest jako ocena prawdopodobieństwa przeniknięcia, zakorzenienia lub rozprzestrzenienia się szkodnika lub choroby na terytorium państwa- importera zgodnie ze środkami sanitarnymi, weterynaryjnymi i sanitarnymi, które mogą być zastosowane, a także z potencjalnymi skutkami biologicznymi i ekonomicznymi; lub oceną potencjalnie niekorzystnych efektów dla zdrowia człowieka lub zwierzęcia, spowodowanych obecnością w produktach spożywczych lub paszach dodatków, kontaminantów, toksyn lub mikroorganizmów patogennych.

12. Strony powinny zapewnić, aby środki sanitarne, weterynaryjne i fitosanitarne oparte były na odpowiedniej ocenie ryzyka dla życia lub zdrowia człowieka, zwierzęcia lub rośliny, z uwzględnieniem metodyk oceny ryzyka, opracowanych przez odpowiednie organizacje międzynarodowe, włącznie z Komisją Kodeksu Żywnościowego (Codex Alimentarius), Międzynarodowym Biurem Epizootycznym, a także odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi, działającymi w ramach Międzynarodowej Konwencji Ochrony Roślin.

13. Odnośnie oceny ryzyka Strony powinny uwzględniać dostępne dane naukowe, odpowiednie metody produkcji i przetwórstwa, przeprowadzenie odpowiednich inspekcji, metodyki pobierania próbek i badań, rozprzestrzenienie poszczególnych chorób i szkodników, istnienie stref wolnych od szkodników lub chorób, odpowiednie warunki ekologiczne, warunki środowiska naturalnego, możliwość kwarantanny i innych rodzajów procedur.

14. Przy ocenie ryzyka dla życia lub zdrowia człowieka, zwierząt lub roślin i określeniu środka, który powinien być zastosowany w celu osiągnięcia niezbędnego poziomu ochrony sanitarnej, weterynaryjnej lub fitosanitarnej przed takim ryzykiem, Strony powinny uwzględniać odpowiednie czynniki ekonomiczne: potencjalną stratę z powodu obniżenia wielkości produkcji lub sprzedaży, w przypadku przeniknięcia, zakorzenienia lub rozprzestrzenienia jakiegokolwiek szkodnika lub choroby, wydatki na walkę w nimi lub ich wykorzenienie na terytorium Stron i odpowiednie proporcje wydatków i środków alternatywnych do ograniczenia ryzyka.

15. Przy określaniu odpowiedniego poziomu ochrony sanitarnej, weterynaryjnej lub fitosanitarnej Strony powinny brać pod uwagę zadanie minimalizacji negatywnego wpływu na handel.

16. Strony powinny unikać spornych i nieuzasadnionych różnic poziomu ochrony, które określane są w różnych sytuacjach, jeśli takie różnice mogą spowodować dyskryminację lub ukryte ograniczenia w handlu, w celu osiągnięcia konsekwencji przy zastosowaniu koncepcji odpowiedniego poziomu ochrony weterynaryjnej, sanitarnej lub fitosanitarnej przed ryzykiem dla życia i zdrowia człowieka, zwierząt lub roślin.

17. Niniejsza Uchwała nabiera mocy w trybie przewidzianym artykułem 8 Umowy o Komisji Unii Celnej z dnia 6 października 2007 r., ale nie wcześniej niż data przyłączenia pierwszej ze Stron do Światowej Organizacji Handlowej.

Członkowie Komisji Unii Celnej:

**W imieniu Republiki
Białorusi**

**W imieniu Republiki
Kazachstanu**

**W imieniu Federacji
Rosyjskiej**

S. Rumas

U. Szukiejew

I. Szuwałow